

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:	
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177	Letna naročnina, Italija . . . Lir 10.000
PODUREDNIŠTVO:	Letna inozemstvo . . . » 15.000
34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646	Letna inozemstvo, USA dol. . . 18
	Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXI. - Štev. 6 (1539)

Gorica - četrtek, 8. februarja 1979 - Trst

Posamezna številka Lir 200

Od Medellina do Pueble

Nekaj dni po izvolitvi papeža Janeza Pavla II. je mehiško in latinsko ameriško javnost prešinila izredno vesela novica: Papež pride v Mehiko! Pričakovanje je bilo ogromno in to ne samo zaradi »izrednosti« dogodka, temveč ker so vsi čutili, da bo to prva velika priložnost, da novi papež, »ki prihaja od daleč«, zavzame neko jasno stališče do težkih socialnih, političnih in verskih vprašanj, v katere je ujeta vsa latinsko ameriška stvarnost. Glavni cilj papeževega potovanja je namreč bil ta, da v Puebli odpre tretje splošno zasedanje CELAMA-a, ki druži vse škofo Latinske Amerike.

Jasno je bilo, da se papež v Puebli ne bo izmikal svoji odgovornosti z nekim splošnim ali običajnim spodbujanjem k delu, marveč da bo škofom in vsem katoličanom »velikega katoliškega kontinenta« nakazal določene smernice za njihovo bodoče udeleževanje.

In to se je tudi zgodilo. Zgodilo pa se je tudi, kar je v danih razmerah bilo pričakovati: papež ni mogel zadovoljiti vseh, zlasti ne političnih skrajnežev z desne in leve. »Obrnil je v desno,« mu zdaj očitajo levičarji. »Preveč je potegnil na levo,« menijo konservativno-liberalne struje. Ni res ne eno ne drugo, pa tudi tretja podmena o neki »srednji« poti (krščanska demokracija?) ni popolnoma pravilna.

PAPEZEVO STALIŠČE

Papež se kratkoma postavlja izven vsakdanje politike: Cerkev ne bo stavila svojih moči in svojega prestiža (ki je v Latinski Ameriki zelo velik) v službo nobenega določenega sistema. Za »sistem« naj demokratično odločajo razne politične sile. Cerkev spoštuje vsako zakonito vladavino, toda ostane verska ustanova, katere glavni cilj je evangelizacija, to je versko-moralni dvig celotne družbe.

Ves svoj prestiž pa bo zastavila v obrambo človeka, se pravi človeških pravic. Uprla se bo teptanju teh pravic in človeškega dostojanstva, pa naj to teptanje prihaja od koder koli.

V drugih besedah, papež se praktično opoveduje staremu klerikalizmu, ko se je duhovščina direktno vtikala v volivno politiko zaradi cerkvenih in drugih interesov, vnaprej pa se opoveduje nekemu »neoklerikalizmu«, po katerem bi morala Cerkev v Latinski Ameriki postati zastavonoša nekih revolucionarnih, levičarskih sil.

Cerkev naj se predvsem posveti apostolatu. To pa še daleč ne pomeni, da bo ostala brezbržna do duhovnih in materialnih potreb obubožanih ljudskih množic. Njeno delovanje naj se usmerja najprej in predvsem v prid nižjih, zatiranih slojev, vendar ne ekskluzivno. Cerkev mora skrbeti za duhovne potrebe tudi drugih manj revnih slojev.

Papežev govor, ki pa se dotakne še mnogih drugih problemov, so navzoči škofje na splošno z navdušenjem sprejeli. Nekateri pa so mu očitali, da odstopa od tega, kar je CELAM (medškofijska konferenca) sprejel pred desetimi leti na splošnem zasedanju v Medellinu.

Za boljše razumevanje tega problema je prav, da stopimo korak nazaj v preteklost katoliške Cerkve v Latinski Ameriki.

CERKEV V LATINSKI AMERIKI PRED MEDELLINOM

CELM (medškofijska konferenca) se je osnoval v Rio de Janeiru leta 1955. Toda njegovo prvo, važno, splošno zasedanje je bilo v Medellinu (Kolumbija) leta 1968, takoj po ehvarističnem kongresu v mestu Bogotá, ki se ga je udeležil papež Pavel VI.

Latinsko ameriška Cerkev se je sestala v Medellinu s kompleksom ali občutkom krivde. Od odkritja Amerike je skozi štiri stoletja v nekom oziru skoraj zaspala. Saj ne da ne bi v tem obdobju storila mnogo dobrega. Španski misijonarji so domala pokristjanili vsa indijanska plemena. S katehizacijo pa jim niso prinesli samo zakramentov, maše in molitve, temveč so jih uvajali v druga koristna znanja, kakor v poljedelstvo, gospodinjstvo in v neki meri v šolstvo. Redovi so skrbeli za bolnike, si-

rote, siromake. Misijonarji so bili edini, ki so branili Indijance pred brezobzirnim pohleptom belcev. Spomnimo se slavnega škofa Bartolomeja Las Casas, ki je — takrat! — osemnajstkrat prejadral ocean, da bi pred španskim dvorom zagovarjal pravice domačinov in zanje zahteval posebno zaščito. Za njim pa je stala večina nižje duhovščine, zlasti redovniki. Vendar pa moramo priznati, da se je pozneje Cerkev zatekla v neko pasivno životarjenje brez zagona za socialne potrebe prebivalstva.

Pasivno je sprejela socialni »status quo«, ki se je ustvaril v latinsko ameriški družbi. Na eni strani veleposestniki — vsi »veliki« katoličani — in na drugi indijanska raja. V bolj modernih časih se je tem slednjim pridružil še mestni proletarijat.

Večini duhovščine — na splošno bolj malo izobraženi — se je ta položaj zdel čisto normalen. Na deželi so dejansko samo veleposestniki gradili in vzdrževali cerkve; duhovščina je bila tudi v materialnem oziru od njih odvisna. To je trajalo skoraj do naših dni. Iz tega mirnega sna je južnoameriško Cerkev prebudil dvojni alarm: Castrova revolucija na Kubi in drugi vesoljni vatikanski cerkveni zbor.

PRELOMNICA V MEDELLINU

Škofje, duhovniki in katoličani so zdaj spoznali, koliko so zamudili. Vrgli so se na delo z Latince prirojeno vročernostjo. Hoteli bi, da se vse popravi v najkrajšem času. In tako pridemo do Medellina. Tu so nastopili novi »teologje«, ki so po svoje tolmačili Kristusa in cerkveno poslanstvo. Izoblikovali so neko novo teologijo — »teologijo osvoboditev«. Po njihovem Kristus ni bil drugega kot od Boga poslan revolucionar, ki mu je bila »osvoboditev« naroda pred tujimi in domačimi zatirali glavni cilj. »Božje kraljestvo« sodeluje v vsem in po vsem s človeškim kraljestvom, »Nasilje je treba premagati z nasiljem« itd.

Seveda je bilo v Medellinu izrečenih tudi mnogo pametnih in resničnih stvari. Le nekateri izrazi so dali povod za samovoljno tolmačenje. Leta po Medellinu pa so prinesla prej slabe kot dobre sadove. V mnogih škofijah je nastal razdor. V mnogih državah so nastale gverile, atentati, terorizem, nasilje; v vse to so bili večkrat zapleteni tudi cerkveni možje. Sprožila pa se je tudi strahovita konservativna reakcija in tako smo prišli do desničarskih diktatur v Čilu, v Argentini, v Uruguaju, v Braziliji itd.

Danes je med katoličani splošno mnenje, da je treba kreniti po drugi poti. In prav zato so bile oči vse Latinske Amerike uprte v Pueblo. Vsi so prisluhnili temu, kaj bo rekel papež.

Prepričani smo, da bo beseda poljskega papeža prinesla boljše sadove. Vse kristjane je pozval, naj v pravem duhu evangelija delajo za človeka, za svobodo, za pravičnost, za mir.

M. R.

Zadržanje italijanskih strank do »slovenskega oblaka« nad Trstom

V zadnji številki smo govorili o »slovenskem oblaku na tržaškem nebu«. Danes pogledimo, kakšno je zadržanje glavnih italijanskih strank do tega pojava.

Ker je protiosimsko gibanje s svojo listo za Trst na zadnjih občinskih volitvah prodrlo, je nastal za vsedrjavne stranke poseben problem: Kako zaustaviti upadajoče glasove?

Demokristjani in socialni demokrati, ne le v Trstu, ampak v celi deželi, so si znova nadel, sicer nekoliko umirjeno, toda še vedno nacionalistično lice. Posledica temu so njihova protiosimska zadržanja v občinskih in pokrajinskih svetih zadnje čase. Seveda si nočejo priznati, da italijanska javnost ne izgublja zaupanja v njihovo stranko toliko zaradi morebitnega odpira-

Huda politična in društvena kriza v Italiji

Težko je pisati o politični in družbeni krizi, ki je v zadnjem času ponovno zajela Italijo. Terorizem in padec Andreottijeve vlade velike programske večine sta spet opozorila na večne težave, v katerih se premetava država v zadnjih letih. Od pretresa po Morovi ugrabitvi in usmrtitvi, ki je sovpadala prav z nastopom nove vlade v parlamentu, do sedanjega političnega trenutka ni velike razlike. Tudi sedaj je politični terorizem ostro nastopil v času, ko je že kazalo na bližnjo vladno krizo. In ob vrhu tega zapletenega trenutka so spet počili strelji Rdečih brigad ter najprej v Turinu, nato v Milanu prestregli nit življenja tam sindakalistu, tu sodniku. Sam predsednik republike se je udeležil obeh pogrebov in tako kot najvišji predstavnik države in čuvar republiške ustave izkazal solidarnost vsem, ki jih je ta zločinska dejavnost prizadela, ter celotni civilni skupnosti sploh.

Kam vse to meri? Teroristi s skrajne leve (pa tudi desnice) so si v nečem edini: prevreči demokratski družbeni red in vzpostaviti trdno, totalitarno vladavino. Ni težko uganiti, na čem bi tak režim slonel. Diktatura, ljudska sodišča, nova močna milica, itd. Komu v korist? Kateri svetovni sili ali tajni službi?

Prepustimo ta vprašanja drugim in oglejmo si raje sedanjí položaj v državi. Politična nestabilnost zahteva sama po sebi čim močnejšo in kompaktnjšo pove-

zavo vseh demokratičnih sil. To si je zadala za cilj zadnja vladna večina, ki je med svoje vrste vključila tudi komuniste, čeprav ti ne dajejo nikakih pravih jamstev za demokratično politiko v družbi, kjer so na vladi. Demokrščanska vlada je sicer vseeno znala voditi politično ladjo skozi razburkane valove, ki so pljuskali z vseh strani. Zdržati pa ni mogla in tako je prišlo do sedanje krize.

Že več časa sem se zlasti PCI zavzela za večje in direktnije odgovornosti v vladi. Tajnik Berlinguer je na zadnjem vrhu petih strank to postavil zelo jasno in zahteval vstop komunistov v vlado, sicer pa najavil umik svoje stranke iz sedanje večine. To je seveda bila zadnja in odkrita »vojna napoved« Andreottijeve vladi. Pred tem so se tudi socialni demokrati nekaj razburjali in predlagali razne zamenjave in vstop v vlado tehničnih ministrov. Kriza se je s tem torej odprla.

ANDREOTTI PONOVO MANDATAR ZA SESTAVO VLADE

Dosedanjemu vladnemu predsedniku Andreottiju tako ni preostalo drugega, kot da gre na Kviral in poda ostavko v roke predsednika republike.

Po kratkem sporočilu v parlamentu je vlada torej odstopila. Predsednik Pertini je začel s pogajanjem za rešitev krize in že dal Andreottiju mandat za sestavo no-

ve vlade, in to brez vsake omejitve glede na značaj in politični okvir novega kabineta. Andreotti je zato že na delu za sestavo vlade in v tem smislu se zdaj vodijo pogovori in stiki med strankami ustavnega loka.

Ce ni še mogoče napovedati, kakšna bo nova večina, je pa nedvomno mogoče potegniti neke splošne zaključke. Jasno je, da sedaj PCI ne bo več v vladni večini, kot je nastala lansko pomlad. Jasno pa je tudi, da DC ne bo sprejela direktnega vstopa komunistov v vlado. Zato so seveda ugibanja še večja in — skrivnostnejša. Kdo bo podpiral torej novo vlado? Kdo jo bo tudi sestavljal? Možnost obnove tradicionalnega levega centra je spet skoraj nemogoča, ker jo PSI — torej sila, ki bi tu imela poleg DC vodilno vlogo — odločno osporava. Zato so zaenkrat predvidevanja le meglena. Bo spet prišlo do vstopa liberalcev? Teh je sicer v parlamentu zelo malo in ne bi številčno zmogli reševati sedanje kritične zmede.

ITALIJA IN EVROPA

Sedanja kriza ne bo imela verjetno takojšnje rešitve, saj je novi vladni mandatar Andreotti komaj začel s pogajanjem z iskanjem nove večine. Prej smo se že vprašali, kakšne večine! Zaenkrat prepusimo odgovor toku dogodkov, saj ga sami ne moremo dati.

Dejstvo pa je, da se italijanska politična in socialna kriza uvršča v trenutek, ki je posebne važnosti ne le za samo državo, ampak tudi za evropski razvoj. Junija letos so že napovedane prve evropske volitve, ko bodo državljani devetih držav Evropske gospodarske skupnosti prvič neposredno volili predstavnike za evropski parlament. Tako tudi Italija. Volitve bodo verjetno razpisane za prihodnji 10. junij. Kako bo, če se v tem času vladna kriza kako ne reši in ne le zakrpa?

Ob vsaki krizi prihaja na dan možnost predčasnih političnih volitev, ki že same po sebi niso lahka preizkušnja za državo in politične stranke. Kaj torej šele letos, ko imamo že določene evropske volitve, ki morajo tudi zaradi svojega pomena in že zgodovinskega začetka globoko angažirati politične sile v državi. Verjetno bi se težko spravili kar na dvojno tako pomembna volivna srečanja. Zato tudi vsi delajo na to, da bi do predčasnih volitev ne prišlo.

Na vsak način pa ima italijanska politična kriza velik vpliv na politični razplet Evrope. Druge stabilnejše države (Francija, Nemčija, da omenjamo le večje) z nezaupljivostjo gledajo na politično situacijo v Italiji, polno neznank, dokaj krhko v gospodarsko-socialnem razvoju in ogroženo po političnem terorizmu. Vse to še posebej, ko gre za državo, ki odpira Evropi vrata v Sredozemlje in jih sklepa na alpski oz. srednjeevropski prostor.

Morda smo preveč pesimisti. Morda pa tudi ne. Osebnost in sposobnosti imenovanja predsednika vlade sta vsekakor jamstvo za resne poskuse, izogniti se vstopu v slepo ulico. Andreotti bo verjetno skušal na eni strani spet povezati (dokler se bo seveda dalo) vezi med nekdanjo večino, na drugi strani pa ima verjetno že kake svoje karte za poskus izhoda iz temnega predora sedanje krize. Bo uspel?

Delegacija slovenske manjšine v Jugoslaviji

V ponedeljek 5. februarja je bila na obisku v Ljubljani enotna delegacija slovenske narodne manjšine v Italiji, da bi na srečanju z vodilnimi organi slovenske vlade in parlamenta podala sliko o aktualnem položaju zamejskih Slovencev in prizadevanj za dosegajočo zakonito. V delegaciji so bili predstavniki strank in osrednjih kulturnih organizmov, in sicer za Slovensko skupnost Drago Štoka in Andrej Bratuž, za PCI Jelka Gerbec in Ivan Bratina, za PSI Josip Pečenko in Marko Waltritsch, za SSO Damjan Paulin in Marjan Terpin, za SKGZ Boris Race ter Mirko Primožič in za beneška kulturna društva Emil Cenčič, Viljem Černo in Pavel Petricig.

Zamejsko delegacijo so najprej sprejeli predstavniki skupščine ter izvršnega sveta (vlade) republike Slovenije, nakar je bilo na programu več obiskov ustanov ter in-

dustrijskih objektov. Gostje so si najprej ogledali znanstveni inštitut »Jožef Stefan«, največji slovenski raziskovalni center, nato pa še veliko farmacevtsko tovarno Lek.

V popoldanskih urah so bili na sporedu razgovori v vili Podrožnik, katerim so od strani vodstvenih organov SR Slovenije prisostvovali predsednik skupščine Milan Kučan, predsednik izvršnega sveta dr. Anton Vratuša, sekretar za mednarodne odnose Marjan Osolnik, član izvršnega sveta Bojan Lubej, sekretar za informacije Mirošič, novi generalni konzul v Trstu Stefan Cigoj ter bivši gen. konzul Ivan Renko.

Predsednik skupščine Slovenije ter predsednik izvršnega sveta sta v svojih poročilih podrobno orisala družbeni in gospodarski razvoj republike Slovenije ter jugoslovansko zunanjo politiko, še posebej odnose s sosednjimi deželami in jugoslovansko-italijanske odnose. Tu je predsednik slovenske vlade podčrtal vlogo manjšin, ki jim hoče republika Slovenija, kakor tudi zvezna vlada, posvetiti vso skrb. Zato tudi zadeva slovenske manjšine v Italiji ni le stvar zanimanja republike Slovenije, temveč Jugoslavije sploh. Predsednik skupščine je med drugim tudi opozoril na sedanje pozitivno stanje odnosov med Cerkvijo in državo v republiki Sloveniji.

Člani slovenske zamejske delegacije pa so obširno prikazali sedanjí položaj slovenske narodnostne skupnosti v Italiji, zlasti kar zadeva prizadevanja za dosegajočo zakonito. Pri tem so tudi poudarili potrebo, da matična domovina stalno zasleduje probleme slovenske manjšine, ki je sicer pravno po podpisu Osimskega sporazuma postala bolj predmet notranjih zakonodaj obeh držav.

Obisk je vsekakor pokazal na umestnost in potrebo takih stikov, ki lahko nudijo svoj doprinos tudi pri reševanju vse naše manjšinske problematike. Prav zato je gotovo tudi sam na sebi pozitiven korak na tej poti in obenem daje vodilnim matičnim organom možnost direktnega in globljega poznanja naših vprašanj.

PCI JE BOLJ UMIRJENA DO SLOVENCEV

Komunisti, ki imajo prevedel delež slovenskih volivcev, so se ob takim stanju usmerili nekoliko drugače. Nekdanje zatiranje o »slovenskem« nacionalizmu, kot sta ga zagovarjala tržaška komunistična veljaka Laura Weiss in Claudio Tonel, se je umaknilo bolj treznemu in dolgoročnejšemu gledanju. Stranka se sedaj javno za-

(nadaljevanje na 2. strani)

Razmišljanje ob končanem potovanju sv. očeta

UVOD

V dnevih papeževga potovanja so prihajali iz daljne Mehike tako glasni odmevi, da so se zelo dotikali naših hladnih evropskih src. Človek posluša, bere, gleda in misli in končno mora tudi sredi noči pisati zase in za brate.

DVA MEHIKANCA

V začetku moje zavestne mladosti stoji ta dva Mehičanca: jezuit pater Pro in njegov preganjalec Lopez Fernandes, ki ga je zasljeval in obsodil na smrt pod streli. Nekaj let pred zadnjo vojno smo igrali na odru njuno mehiško tragedijo. Kakor takrat kot dijak nisem mogel razumeti silnih krikov trpljenja mehiške Cerkve, o katerem se je toliko pisalo v tedanjih svobodnih slovenskih listih, tako ne morem razumeti teh izrednih valov radosti in veselja ob papeževem obisku v Mehiki. Le kakšno je to mehiško ljudstvo, ki zna v dveh, treh generacijah toliko pretrpeti, a vendar ostaja vedno zvesto Bogu, Cerkvi in domovini! Zivel Kristus Kralj!, Zivel rimski papež! so glasno vzklíkali mehiški pričevalci in mučenci pred puškami Callesove policije, isto so vzklíkali v minulih dnevih milijoni in milijoni, ki so se gnetli ob cestah, kjer je šel mimo duhovnik v belem, rimski škof, sveti oče vesoljne katoliške Cerkve. »Polonia fidelis« daje zgodovina časten naslov vernosti in tisočletni zvestobi Poljakov v naši skupni Cerkvi.

Sedaj pa se je dogodilo, da je papež Poljak javno izjavil, da zasluži isti naslov tudi Mehika, skozi stoletja trpljenja vedno zvesta Bogu, Materi božji in Cerkvi! Kar je gledal sveti oče na trgu pred svetiščem Matere božje v Guadalupi, to je mogel videti samo še doma, v svoji dragi Čestohovi. »Prihajam iz Marijine dežele. Tudi moja domovina tako časti Mater božjo... Ostanimo zvesti Materi naše Cerkve...« Teko je odmevalo v mehiškem glavnem mestu, tako je odmevalo že na prvi večer novega pontifikata 16. oktobra 1978, ko je novi papež Wojtyła javno izročil svojo apostolsko službo v Marijino varstvo. Kot novi papež je obdržal svoj prejšnji škofovski grb s črko M (Marija) pod križem, z razlago »Totus tuus«, ves sem tvoj, Marija.

OTROŠKA BUDNICA

Čeprav je sedanjí sveti oče izredno miren in ta svoj notranji mir tako lepo izraža, ko dviga otroke v naročje, je gotovo v nedeljo 28. januarja v Mehiki s presenečenjem ob šestih zjutraj odprl okno, pod katerim so mu številni otroci prepevali »budnico« za dobro jutro. Pri nas smo nekoč škofom Jegliču in Rožmanu, Sedeju in Tomažiču prepevali podoknico ob večerih, ko so nas prihajali birmovat, papež pa doživi nepričakovano jutranjo pesem za prvi pozdrav.

Ti naše krščansko srce, kako si enako ustvarjeno, po vsej zemlji po božji zamisli uglaseno na strune zdrave hvalečnosti in tople ljubezni! Mar mislite, da ne bi papež doživel podobnih izrazov navdušenja kakor v Mehiki tudi v drugih svobodnih katoliških državah na svetu? Kaj bi se zgodilo na primer na Poljskem, če bi kateri koli papež po zadnji vojni obiskal to katoliško državo! Ker se tega edinstvenega obiska v sedanjí nesvobodni Poljski komunistični režim resno boji, zato se prav sedaj sliši, da papež Wojtyła svojega drugega Krakova v letošnjem maju ne bo videl. V Rimu so zadnjo nedeljo v januarju v vseh cerkvah pri mašah molili za papeža na potovanju, prav tako so v vseh poljskih cerkvah na isto nedeljo molili za papeža-rojaka, da bi vendar prišel to pomlad domov za praznike sv. škofa Stanislava in Matere božje čestohovske.

MOLITEV — VIR NAJVEČJE SILE

Prepričani kristjani vedno molijo za svojega duhovnika, za svojega škofa, za svetega očeta. Molitev je tista nadnaravna energija, o kateri pravi sestra Lucija iz Fatime: Ne poznam človeškega problema, ki ga ne bi mogli rešiti z zaupno, vztrajno, zvesto molitvijo.

Božjo energijo molitve vedo nekoliko razložiti in preračunati samo naše prave krščanske matere! Vsi drugi se komaj zavedamo, s kakšnim nadnaravnim sredstvom pripravljamo zmago Marijinemu Sinu Jezusu. Molitev je nevidna, a gotova pomoč vsem, ki javno veliko delajo za bližnjega, a se pri vsem svojem prizadevanju zanašajo le na Boga. »Vi pa vse svoje težave preložite na Boga, zakaj on skrbi za vas.«

KDOR IMA KRISTUSA, NE POTREBUJE MARXA

Znani brazilski škof Helder Camara, ki velja pri nas za škofa ubogih, v vsej Južni Ameriki pa za nasprotnika režimov, je

pred tremi leti na kongresu v Filadelfiji izpovedal: Od zadnje škofovske konferenec leta 1968 v Medellinu v Kolumbiji se je mnogokaj spremenilo. Odločne izjave škofov proti zatiranju človeka po človeku so zbudile zdrave sile v naši Cerkvi, ki si sedaj odlično prizadeva za pravo evangelizacijo in dostojen ter vztrajen človeški napredek. Zaradi naših jasnih besed v Medellinu nas samozvani režimi obsojajo, da smo se celo duhovniki in škofje navzeli marksističnih idej, ker branimo rojake pred nezasišanim teptanjem človeških pravic. Jaz škof pa vsem vam pravim tako: Kdor ima evangelij, nima potrebe brati navodil 2. vatikanskega koncila in načel z naše konference v Medellinu skozi marksistična očala! Kristjani, kdor ima Kristusa, ne potrebuje Marxa!

SKLEP

Svetniški papež Pij XII. je dejal: Naša Cerkve čakajo novi sončni časi. Naša Cerkve je vajena trpljenja in preganjanja, vajena pa je tudi potrpljenja in stalnega zaupanja v božjo pomoč.

Še nam bodo cveteli konstanti (I. Cankar). M. D.

Korošci za samostojen nastop

Letos bodo, kot smo že poročali, 25. marca na vsem Koroškem občinske volitve. Koroški slovenski rojaki bodo tudi tokrat nastopili samostojno po številnih južnokoroških občinah. Njihova lista bo nosila naziv »Enotna lista«. Prvič zato, ker so pod tem naslovom dosegli na zadnjih deželnih volitvah precejšen uspeh; drugič pa, ker ima to ime najuspešnejša slovenska občinska lista v Pliberku, ki se je na zadnjih volitvah proti vsem pričakovanjem za las približala glavnima koroškima oz. vsedravnima strankama, ljudski in socialistični. Obe sta v tej občini vedrili in oblačili vsa povojna leta. Samostojno nastopanje podpira Narodni svet koroških Slovencev (NSKS) ter Klub koroškoslovenskih občinskih odbornikov. Socialistično usmerjena Zveza slovenskih organizacij (ZSO) pa le deloma. Njena priporočila naj bi šla tudi onim kandidatom na avstrijsko nemških listah, ki so priporočili vredni. In to kljub temu, da so te stranke nasprotno slovenskim pravicam.

Samostojnih slovenskih list po koroških občinah bo tokrat še več kot na zadnjih volitvah, ko so bile predložene v devetnajstih. Odrezale so se prav dobro. Kasneje, na deželnih volitvah, pa se je izkazalo, da bi slovenska stran izvolila svoje zastopnike tudi še v treh ali štirih občinah in to tudi v plebiscitnem mestu Velikovecu. Nekaj, samo po sebi naravnega, toda za koroške razmere presenetljivega, saj so se koroški rojaki vsa povojna leta počutili nemočne in se pridruževali vsedravnim strankam, ki z obljubami niso skoparile, a so ukrepale drugače. Okrog leta sedemdeset se je koroškoslovenska skupnost znašla pred svojim dokončnim polomom in bi ga tudi doživela, če se v njeni sredi ne bi našli ljudje, ki so se zavedali, da morajo končno vzeti lastno usodo v svoje roke.

Tako je samostojen nastop na občinskih volitvah leta 1973 prinesel nepričakovane uspehe. Na deželnih volitvah kasneje s slovenskimi glasovi ni bilo še možno izvoliti slovenskega poslanca, toda slovenska lista je na deželni ravni dosegla doslej največje število glasov po zadnji vojni, kar je pobudnikom dalo novega poguma. Sledilo je krepko povezovalno in organizacijsko delo ter poenotenje občinskih list pod enim imenom. Samostojno nastopanje je prineslo novega duha v slovenske koroške vrste. Konec je bilo moledovanja za drobtine pri vsedravnih strankah, vrnilo se je zaupanje v lastno moč in graditev na lastne ljudi.

Podobno kot v italijanskem delu Primorske se slovenska lista tudi na Koroškem sooča z vrsto težav organizacijskega in psihološkega značaja. Premagovati je treba manjvrednostne občutke slovenskih ljudi, ki so posledica dogodkov v času nacizma in fašizma, pa tudi zaverovanosti mnogih v tujo imenitnost in lastno nepomembnost, kar je posledica tuje propagande in šolskih teorij o tlačenstvu in suženjstvu. V sedanjem koroškem slovenskem človeku vstaja nov duh, ki mu obeta lepšo prihodnost. Ta pa bo lahko samo posledica njegovih odločitev.

Nagrajeni slovenski gimnazijci v Celovcu

Slovenska gimnazija v Celovcu, pravzaprav njen sedmi razred se je udeležil na-

POMEN VOLITEV

Od 13. do 15. februarja bodo po vsej Italiji, in torej tudi v Trstu, volitve za obnovitev študentskih predstavništev v vodstvenih organih univerz. Gre za volitve, ki so jih uvedli pred nekaj leti, potem ko je bil odpravljen stari način študentskih predstavništev (ko je na primer nastopala tudi slovenska lista Adria). Studentje s praviimi volitvami izvolijo po nekaj predstavnikov v fakultetne svete, v svet za športne dejavnosti, v upravni svet skrbstvene ustanove (Opera Universitaria) in v upravni svet celotne univerze, ki je pač najpomembnejši. Doslej so bile volitve dvakrat, sedanje pa so bile večkrat prenesene, menda v pričakovanju reforme, končno pa so bile sklicane z zelo kratkimi roki za predložitev list in podobno.

Studentska predstavništva sicer nimajo veliko besede, njihova vloga pa se vključuje v sodobno gibanje za soddločanje in samoupravljanje, kot se podobno dogaja s šolskimi sveti od vrtec do višjih srednjih šol, z rajonskimi sveti in podobno. Zato imajo svoj pomen, prisotnost študentov pa je potrebna tudi zato, ker reforme

tečaja »Učenci raziskujejo sodobno zgodovino«. Natečaj je razpisalo avstrijsko zvezno ministrstvo na Dunaju. Dijaki omenjenega razreda so priredili razstavo o prisilni izselitvi koroških Slovencev med vojno. Ministrstvo je razstavo nagradilo, tako da je pet dijakov povabilo na seminar o sodobni zgodovini na Dunaj. Tu so dijaki bivali en teden in si poleg seminarja ogledali tudi druge znamenitosti avstrijske prestolnice, tako tudi inštitut avstrijskega odporništvata ter si ogledali v dunajski operi predstavo »Carmen«. Bili so tudi na sedežu avstrijskega radia in televizije.

Kaj je izobčenje?

V juliju 1949 je papeška kongregacija sv. Oficija (danes je to Kongregacija za verski nauk), izjavila, da oklepanje, širjenje, podpiranje in zagovarjanje komunističnega nauka lahko privede katoličana do apostazije — do popolnega hotenega odpada od vere in verskega nauka. Odpadniki od vere pa zapadejo v izobčenje (scomunica).

Ta poseg Kongregacije je zbudil precej hrupa. Eni so se čutili prizadete, drugi pa si niso znali razložiti, kako daleč lahko seže zagovarjanje komunističnega nauka in prakse in kdo si lahko privoščja branje in podpiranje komunističnega tiska, ne da bi pri tem hoteno začel v odpad in s tem v izobčenje.

(Spominjam se, kako je Primorski dnevnik prinesel članek, v katerem se neki Barkovljan jezi in zagotavlja, da Barkovljanov ne bo nihče metal [izobčeval] iz cerkve, ki so si jo sami zgradili.)

V italijanski javnosti se je hrup zaradi »izobčenja« znova pojavil pred božičem, ko je italijanska škofovska konferenca izdala svojo poslanico o vrednosti človeškega življenja in o nezakonitosti splava. V poslanici se škofje sklicujejo tudi na cerkveni zakonik, ki trdi, da je splav grešno dejanje, ki se kaznuje z izobčenjem. Izobčenju pa zapadejo tisti, ki delajo na odpravo plodu, tudi mati, ko se odprava izvrši (kan. 2350).

Kaj je torej izobčenje? Kakšne posledice ima? Kdo lahko odveže od izobčenja?

Ko človek dobi taka vprašanja, se kar prestraši. Odgovor ni enostaven in lahek, ker je vsa zadeva o cerkvenih kaznih in o zadevnih odvezah zelo zapletena in obširna. Ob zadnjem koncilu se je o reformi cerkvenih kazenskih postopkov veliko govorilo. Kako in kdaj bodo to zadevo z izdajo novega cerkvenega zakonika uredili in poenostavili, danes še ne vemo.

Izobčenje je vsekakor cerkvena kazen (cenzura), s katero se krščenemu človeku, ki je storil določeno kaznivno dejanje (vede in hote, tudi z zavestjo kazni), odvzamejo nekatere duhovne dobrine ali z duhovnimi dobrinami združene, dokler ne prejme potrebne odveze pri pooblaščenih osebi. Kdor je izobčen, kratko rečeno, ne more prejeti zakramentov, predvsem Evharistije. Najprej torej odveza od izobčenja in šele nato odveza od velikega greha, s katerim je grešnik zapadel v izobčenje!

L. Sk.

KATOLIŠKI GLAS list za kritične bralce

višjih šol in univerz še ni in ni. Po drugi strani pa je treba povedati, da ravno študentje zelo malo čutijo problem volitev, saj skromno sodelujejo pri pripravi in pri samem oddajanju glasov.

STALIŠČE MLADINE SLOVENSKE SKUPNOSTI

Mladi somišljeniki SSK doslej niso bili aktivno prisotni pri študentskih volitvah. Samostojno listo je nemogoče predložiti, ker je potrebnih za glavna dva sveta po 150 podpisov predlagateljev, po posameznih fakultetah po 40-50. Znano je, da ima tržaško vseučilišče okoli 12.000 vpisanih, Slovencev pa je med njimi 300-350. Ob pozitivni delovanju slovenske stranke med mladimi pa je bila tudi univerzitetna problematika, predvsem v zvezi s Slovenci, precej prisotna.

Na dosedanjih volitvah je bil v glavni svet izvoljen po en slovenski študent oz. študentka, in sicer kot član KPI na enotnih levičarskih listah. Ker drugih slovenskih kandidatov ni bilo, so zanj volili skoraj vsi slovenski akademiki.

Letos je, sicer pozno, prejela vabilo k sodelovanju pri sestavi liste »Enotnost in borba za demokratično univerzitetno reformo« tudi mladina Slovenske skupnosti. Sprva je bil namen vodstva liste, da bi Slovenci različnih idejnih usmeritev predlagali enotnega kandidata za to listo. Ker pa je lista izraz političnih strank in ker so hotele ostale slovenske komponente za enotnega kandidata izrazitega levičarja, je mladinsko vodstvo Slovenske skupnosti postavilo svoje pogoje. Pri listi je bilo pripravljeno sodelovati (ostale liste, ki so bile v pripravi, se za nas sploh niso zmenile; pristaši Liste za Trst in liberalcev pa so nastopali kar z javnimi napadi proti slovenskim pravicam), če naj bo ostalim partnerjem popolnoma enakopravna, če bo imela svoje kandidate in delež pri izdelavi programa.

Na podlagi živahnih razgovorov je tako nastala skupna lista z imenom v obeh jezikih »Enotnost in borba za demokratično univerzitetno reformo«. Lista noče biti izraz političnih strank, vendar jo podpirajo in zanje agitirajo naslednja gibanja: mladi komunisti, mladi socialisti, mladina SSK, mladinski odbor SKGZ in združenje tujih študentov (predvsem Grkov), ki študirajo v Trstu. Program se zavzema med drugim za pravičen zakon o globalni zaščiti Slovencev, za prisotnost slovenske problematike na univerzi in pri učnih predmetih, za stike s sosednjimi univerzami, predvsem v Jugoslaviji ipd.

SLOVENSKI KANDIDATI

Na podlagi tega političnega sporazuma, ki jamči prisotnost SSK na univerzi in ne razbija enotnosti med Slovenci, so bili določeni kandidati za posamezne svete. V najpomembnejšem, to je upravnem svetu tržaške univerze kandidira na tej listi šest študentov: kot nosilec liste socialist, nato po abecedni dva komunist, predstavnik grških študentov, predstavnik mladinskega odbora SKGZ Branko Jazbec in študent II. letnika medicine, ki ga je predlagala Slovenska skupnost, Goran Rustja iz Gorice.

Slovenski kandidati naj bi bili tudi na listah za fakultetne svete naslednjih fakultet: leposlovno-filozofska, pravo, ekonomija.

Tako se je začelo zbiranje podpisov, ki pa je zaradi kratkega roka, nezanimanja študentov in pomanjkljive priprave prineslo presenečenje. Razveseljivo je dejstvo, da pristaši Liste za Trst in liberalcev, ki so nastopali skupaj in so jih s podpisi podpirali tudi misovci, sploh niso mogli zbrati zadostnega števila podpisov ne za osrednje svete ne za fakultete. Tako tekmuje za upravni svet, skrbstvene ustanove in za športni svet le dve listi: enotna in pa demokrščanska, ki ima tudi posebno, dolgo ime.

Za posamezne fakultete je položaj malo razveseljiv. Na listah za fakultetne svete političnih ved in inženirstva nastopa le lista prijateljev KD, na listah matematične, fizikalne in naravoslovne znanosti ter za ekonomijo pa le enotna. Na slednji je tudi slovenski kandidat Sandi Pertot.

To priča, da so se študentje zelo malo zavzeli pri pobiranju podpisov, isto pa bi si bilo mogoče misliti o nekaterih političnih silah. Kot na primer lahko navedemo leposlovno fakulteto, za katero je kandidirala tudi študentka, ki jo je predlagala mladina SSK. Potrebnihi je bilo 43 podpisov, zbranih pa je bilo le 42. Med podpisniki je bilo kar 21 Slovencev, ki jih je na fakulteti neprimerno manj kot Italijanov...

NA VOLITVE

Od 13. do 15. februarja so torej univerzitetni študentje poklicani na volišča, da

obnovijo svoja predstavništva. Za nas Slovence pa je predvsem pomembno, da se kipeko uveljavijo naši kandidati, ki jim volivci morejo zaupati svoje preference.

ij

Telegram Slovenske skupnosti predsedniku senata

Znano je, da se v raznih senatnih komisijah in podkomisijah že razpravlja o zakonskih osnutkih PCI in PSI o zaščiti slovenske manjšine. Manjka pa pri tem razprava o osnutku Slovenske skupnosti, ki ga je v obliki peticije že pred časom vložila v obeh zbornicah parlamenta. Sam predsednik senata Fanfani je v razgovoru s člani slovenske delegacije konec novembra v Rimu zagotovil obravnavanje vseh zadevnih osnutkov. Zaradi tega je deželna Slovenska skupnost naslovila na predsednika Fanfania protestni telegram, v katerem protestira zavoljo odsotnosti v razpravi tudi osnutka SSK in ga prosi, da kot predsednik posreduje pri ustreznih komisijah.

Zadržanje italijanskih strank

(nadaljevanje s 1. strani)

vzema za zaščito jezikovnih in narodnih manjšin, ne samo Slovencev, ampak tudi drugih: Furlanov, Sardov itd. Gre za približno dva milijona glasov, ki utegnejo biti, če si jih pridobi, za PCI odločilni v cilju njene prevlade v državi. Ali pa vsaj, da nadomesti bližajočo se izgubo meščanskih glasov. Ti so ji bili zaupani na zadnjih državnih volitvah kot stranki reda. Za kar pa se ni izkazala. Občine, pokrajine in dežele, ki jih upravlja, poslujejo še slabše kot pod demokristjani.

Nova usmeritev PCI v vsedravnem merilu je torej prinesla nov, Slovincem bolj prijazen veter, tudi v Trstu. Komunistična slovenska senatorka Jelka Gherbez je dobila menico, da lahko svobodneje nastopa v prid slovenskim zahtevam in potrebam v Rimu. Lahko pa ima kot senatorka tudi sama toliko ugleda in vpliva, da lahko tudi na lastno pobudo, brez izrecne odobritve od zgoraj, posega pri vladi v zvezi z nerешenimi slovenskimi zadevami. Kakorkoli že, njeni posegi so naši skupnosti v prid.

KATERA SMER BO PREVLAĐALA?

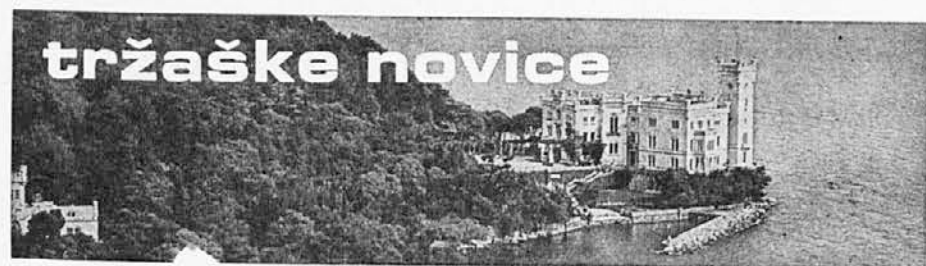
Katera smer pa bo prevladala v prihodnje? Sožitje ob meji ali nacionalizem?

Na krajše razdobje je seveda težko predvidevati kaj bolj določnega. Toda na daljši rok bo gotovo prevladalo stališče, ki je pravilnejše in pravičnejše. To pa je sožitje med omema narodnima skupnostima ter gospodarsko in kulturno sodelovanje ob meji. Če pogledamo nekaj let nazaj, vidimo, da so se razmere v razmeroma kratkem času zelo spremenile. Da si utira pot nov duh, četudi s težavo.

Demokristjani in njihovi zavezniki, v kolikor se bodo morda zaprli v svoje namisljene nacionalistične utrdbe, bodo znova zamudili svojo uro. Nahajamo se pred političnimi spremembami v državi, v krizi zaupanja v vsedravnne stranke, pred širjenjem avtonomizma in pred volitvami v evropski parlament. Nacionalizem je izgubil svojo nekdanjo moč. Na zadnjih volitvah v pokrajini Bocen da je okrog deset tisoč Italijanov volilo nemško stranko! Dvomit je, da je v italijanski javnosti nacionalistično čustvo tudi pri nas še tako močno in trajno, da bi bilo mogoče nanj graditi volilno strategijo. In to kljub tolikim pismom bralcev in člankom v časopisih, ki enostransko prikazujejo položaj Slovencev.

Komunisti nastopajo kot glavni pobudniki globalne zaščite za slovensko skupnost. Toda zakaj še pred nedavnim takšno nepopustljivo nasprotovanje samostojnemu slovenskemu šolskemu okraju? Pa njihovo zadržanje pri sprejemanju regulacijskih načrtov? Slovenska javnost teh njihovih stališč še ni pozabila. Preglasiti jih ne more tudi bučno razglašanje njihovih predlogov za zakonsko zaščito Slovencev, ki ne pomenijo še nobene obveznosti. In vprašanje je sploh, kdaj bo ta zaščita prišla in kakšna bo po sprejetju oz. morebitnem sprejetju? Se bo zvedenila kot se je šolski okraj?

V bistvu se naša skupnost lahko zanaša le na pritisk od spodaj, odprta meja, gospodarstvo in potreba po znanju dveh jezikov terjata svoje. Prej ali slej morajo tudi italijanske stranke stopiti s svojih vrhov med ljudi in delovati za potrebe obmejne prebivalstva in ne za neki namišljeni nacionalizem. Slovenski ljudje pa se bomo lahko soočili z italijanskimi političnimi strukturami le preko lastne politične organizacije.

tržaške novice

Praznik slovenske kulture

V nabito polni Peterlinovi dvorani na sežu Slovenske prosvete v Trstu je bila v ponedeljek 5. februarja osrednja Prešernova proslava, ki sta jo pripravila Slovenska prosveta in Društvo slovenskih izobražencev. Slavnostni govor na prireditvi je imel prof. Jože Pirjevec, ki je Prešernovo delo in osebnost osvetlil s stališča zgodovinarja. V jasnem in sproščnem nagovoru je govornik prikazal evropske romantične tokove, iz katerih je naš veliki pesnik črpal idejno osnovo za svoje pesniško delo. Poudaril je njegovo prepričanost in vero v razvoj slovenskega narodnega vprašanja ter njegovo zaupanje v človeštvo, ki ga je izpovedal predvsem v Zdravljici z verzov »Žive naj vsi narodi...«

Osrednja točka prireditve je bilo nagajanje »Mladi oder« in razglasitev izida VII. literarnega natečaja Mladike. Izid natečaja je razglasil predsednik komisije prof. Martin Jevnikar. Prvo nagrado za novele je prejela Majda Košuta za novelo z naslovom »Rada bi se poslovila od svojega otroštva«. Drugo nagrado za novelo »Požigalec« je prejel Danilo Sedmak. Tretjo nagrado za novelo »Prvi maj« pa so podelili Ivanu Artaču. Za pesmi so od treh nagrad podelili samo prvo. Prejel jo je Boris Pangerc za ciklus pesmi »Verujem v eno prst«.

Sledilo je nato še nagajanje »Mladi oder 78«, ki sta ga razpisali Slovenska prosveta iz Trsta in ZSKP v Gorici. Priznanja v obliki diplome, ki so jih letos razdelili že četrtrič, so prejeli prosvetno društvo Standerž za predstavo »Komedija v komediji«. Poleg društva so nagradili tudi igralca Marjana Breščaka in Jordana Mučiča ter igralko Joano Marušič. Dalje so priznanja prejeli še Nadja Magajna, Marjan Kravos in Marko Kandut, ki so v skupini Marijinega doma v ul. Risorta v Trstu pripravili Gogoljevega »Snubača«. Tretje priznanje v obliki diplome je prejel amaterski oder »Jaka Stoka« s Proseka in Končevca za predstavo Stokove burke »Trije tički«. Končno so prišli na svoj račun tudi dijaki državne nižje srednje šole »Fran Erjavec« iz Rojana, ki so pod vodstvom prof. Marije Susič pripravili predstavo po delu Marka Twaina »Tom Sawyer«. Priznanja Mladi oder je razdelil predsednik Slovenske prosvete Marij Maver.

Med prireditvijo sta igralca Marjan Kravos in Matejka Maver recitala nekaj najlepših in najznačilnejših Prešernovih pesmi. Na koncu pa je sledilo še družabno srečanje, ki so se ga udeležili nagajenci in nastopajoči.

SLOV. KULTURNI KLUB V TRSTU

priredi v soboto 10. februarja ob 19.15

PREŠERNOVA PROSLAVA

v društvenih prostorih v ul. Donizetti 3. Govorila bo prof. Zora Tavčar, spored pa bodo pripravili člani.

Tudi osnovna šola v Barkovljah bo dobila ime

Poimenovanje šole je zelo važen dogodek, ki globoko odjekne v življenju neke krajevske skupnosti. To ni le važen dogodek v šolskem življenju, ampak tudi mejnik v zgodovini kraja samega.

In ko niso še popolnoma zamrli odmevi poimenovanja osnovne šole v Rojanu, se neka druga šola že pripravlja na ta važen dogodek.

V soboto 20. januarja je bila v osnovni šoli v Barkovljah prva seja za poimenovanje te šole. Na tem prvem zborovanju so bili prisotni učitelji, starši šolskih otrok — resnici na ljubo naj povemo, da je bilo teh bore malo — in številni starejši ter mlajši občani, ki so pripravljeni sodelovati pri delu za poimenovanje.

Zborovanje je vodila učiteljica Nada Martelančeva, ki je prisotnim razložila, da je učiteljstvo te šole v lanskem šolskem letu oddalo prošnjo pristojnim oblastem, da bi osnovno šolo v Barkovljah poimenovali po pisatelju F. S. Finžgarju.

Ker je od takrat poteklo že dolgo časa, je prav, da se sprožijo priprave za poimenovanje, saj bo do tega gotovo prišlo. Ker pa je poimenovanje enkratni dogodek za ves okraj, je prav, da se to povsod pozna. V Barkovljah je posebno važno, da se razkrije bogato kulturno življenje, ki je nekoč cvetelo v tem kraju, a žal v zadnjih letih skoraj popolnoma zamrlo.

Zato sta se takoj ustanovili dve delovni skupini, ki sta zadolženi za zbiranje zgo-

dovinskih podatkov in dokumentov iz preteklosti šole in celotnega kraja. Da delo teh dveh skupin uspešno napreduje, je pa mnogo odvisno od Barkovljanov samih. Vsak, ki ima slike ali kateri koli dokument iz preteklosti, je naprošen, da o tem obvesti učiteljstvo na šoli.

Med zborovanjem so prisotni obravnavali tudi stvarna in organizacijska vprašanja v zvezi s poimenovanjem. V ta namen sta bila ustanovljena tudi denarni sklad in skupina za zbiranje denarnih sredstev. Prisotni so pokazali veliko radodarnost, ko so na zborovanju samem zbrali že 102.500 lir. Seveda bodo organizatorji hvaležni vsakomur, ki bo s svojim prispevkom povečal to vsoto.

Vse delovne skupine bo vodil koordinacijski odbor z dr. Marjanom Gregoričem na čelu. S tem zadnjim sklepom se je zaključila prva seja za poimenovanje osnovne šole v Barkovljah. Prisotni so odhajali polni načrtov in dobre volje. Upajmo, da jim ti ne bodo upadli, kot se prepogostokrat zgodi. Saj se zgodi tudi, da je sicer trdo delo poplačano z lepim uspehom.

M. B.

Praznik sv. Cirila in Metoda v novi kapeli pri Domju

Cerkev ostane za slovensko Cerkev še naprej v veljavi praznik slovanskih blagovestnikov v poletnem času (5. julija), sme mo po splošnem cerkvenem koledarju obhajati ta praznik tudi 14. februarja, ko je smrti dan sv. Cirila v Rimu (869).

V naši novi kapeli bl. p. Leopolda Mandić pri Domju bo praznovanje svetih bratov že v nedeljo 11. februarja, popoldne ob 16. uri s sv. mašo. Saj šteje to naše versko središče solunska brata med svoja zavetnika, po katerih je škof Slomšek imenoval svojo bratovščino za cerkevno ednost, tj. Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Poleg domačinov so zlasti lepo vabljeni člani ACM, kakor tudi ostali dobrotniki in prijatelji, posebno Marijine družbenice iz Trsta in Rojana, ki so s svojimi darovi veliko prispevale k novi kapeli.

Upamo, da bodo med nami tudi trije naši duhovniki—sedemdesetletniki, ki so prejšnje dni obhajali ta življenjski jubilej, da jim skupno čestitamo ter se jim zahvalimo za bogato dušnopastirsko setev in žetev, ki jo že dolgo vrsto let opravljajo med našim ljudstvom na Tržaškem.

Dr. Jože Prešeren 70-letnik

Dr. Jože Prešeren je pretekli teden obhajal 70-letnico rojstva, rodil se je namreč v Smihelu pri Novem mestu 4. februarja 1909. Marijine družbenice in skavtska družina so se tega jubileja spomnili preteklo nedeljo s primerno prireditvijo v Marijinem domu v ul. Risorta. Več bomo poročali prihodnjič. Gospodu jubilarantu tudi naše čestitke in iskrena voščila.

Šolske oddaje na radiu Trst A

6. februarja so se pričele radijske šolske oddaje v slovenskem jeziku, ki jih je pripravil deželni sedež RAI za tekoče šolsko leto po ustroju zadnjih dveh let: tako se dopolnjuje triletni niz šolskih oddaj v slovenskem jeziku, ki ga je začel deželni sedež ob začetku reforme državne radiotelevizijske ustanove. Oddajam prvih dveh let so s pozornostjo sledili učitelji in učenci predvsem otroških vrtcev in osnovnih šol, ki so tudi aktivno sodelovali s številnimi likovnimi izdelki na teme, predlagane v oddajah umetnostno vzgojne smeri.

Pri treh vzgojnih smereh (jezikovni, umetnostni in znanstveni) so sodelovali za štiri cikle (otroški vrtci, obe stopnji osnovnih šol, srednja šola) učitelji in izvedenci, od katerih so mnogi že nudili svojo strokovnost in sodelovanje pri uresničitvi oddaj prejšnjih letnikov; med njimi so tudi vidni predstavniki slovenskega kulturnega življenja v Italiji.

Tudi letos je RAI dal natisniti vseh 64 oddaj v brošuri, ki jo bo v prihodnjih dneh brezplačno razdelil šolam.

V načrtovalni fazi tretjega televizijskega omrežja so trenutno v pripravi prve poskusne televizijske oddaje v slovenskem jeziku, ki bi morale — po predlogu ravnateljstva tržaškega sedeža RAI — že s prihodnjim šolskim letom dopolniti svoj do prisnos državnim šolam s slovenskim učnim jezikom z novim kakovostnim pripomočkom, ki ga bosta oskrbela deželni sedež in šolski odsek.

Dolina

S seje občinskega sveta. Po daljšem premoru se je 2. februarja sestal občinski svet v Dolini, da potrdi številne sklepe redne uprave ter obravnava še nekatere druge probleme. Poleg tega so razni svetovalci postavili vprašanja in priporočila. Svetovalci SSK (Gombač, Petaros, Tul) so iznesli več aktualnih in zanimivih vprašanj. Tako je Gombač vprašal za pojasnila glede novega načina plačevanja vode, občasnega ropota v tovarni Velikih motorjev ter izvršilnih načrtov za hitro cesto, pri kateri so prizadeti tudi mnogi prebivalci dolinske občine. Petaros pa je opozoril na že znani problem pokrajinske ceste pod lišami v Borštu, kjer voda razkroja cestišče in povzroča nevarne jame.

Več svetovalcev se je zanimalo, kako je s prostori otroškega vrtca v Dolini, kjer so nastale nevarnosti, o katerih dnevni tisk ni poročal, čeprav je šlo za splošno znane dogodke. Nad stanjem prostorov, v katerih deluje otroški vrtci v Dolini, so posebno zaskrbljeni starši. Deževno vreme je povzročilo, da je začela puščati streha. Tudi centralna kurjava v zadnjem času pomanjkljivo in nerodno deluje.

Predstavniki staršev in osebja so zavoljo takšnega stanja sklicali sestanek, na katerem so povabili tudi nekatere občinske upravitelje, da bi jim predložili kritično stanje vrtca. Na prisotne je naredilo slab vtis dejstvo, da ni prišel zraven noben predstavnik občinske uprave. Tako starem ni ostalo drugega, kakor da so o stanju prostorov obvestili pristojne šolske in druge oblasti.

Glede na ta dejstva je svetovalec dr. Tul vprašal, kaj namerava občinska uprava ukreniti, da se neurejene razmere glede stanja prostorov otroškega vrtca v Dolini čimprej odpravijo. Zupan je odgovoril, da bo občina čimprej poskrbela, da se popravi streha na otroškem vrtcu, ki je bila očitno predolgo zanemarjena.

Zamenjava na jugoslovanskem konzulatu v Trstu

Dosedanji jugoslovanski generalni konzul v Trstu Ivan Renko je bil odpoklican v Beograd, kjer mu bodo zaupali diplomatsko mesto. Ivan Renko je ostal v Trstu štiri leta, ki so obenem tudi med najpomembnejšimi in najbolj zanimivimi v odnosih med Italijo in Jugoslavijo. Ivan Renko je namreč neposredno doživljal glavne dogodke, ki so privedli najprej do soglasja in nato do podpisa sporazuma v Osimu. Kasneje je sodeloval tudi pri pobudah za izvajanje tega sporazuma. Zamenjal ga bo konzul Stefan Cigoj, ki dobro pozna italijansko stvarnost, saj si je diplomatsko izkušstvo nabiral med drugim tudi v Rimu. Stefan Cigoj je doma iz Nove Gorice in je službo že nastopil.

Opera „Jevgenij Onegin“ v Trstu

V petek 2. februarja je gostovala v Kulturnem domu v Trstu ljubljanska Opera z »Jevgenijem Oneginom« skladatelja Petra Iljiča Čajkovskega. Libreto je sestavil skladatelj brat Modest po romanu v verzih z istim naslovom Aleksandra Sergejeviča Puškina. Besedilo je prelin v slovenščino bivši dirigent ljubljanske Opere Niko Stritof.

Opero je ruski mojster končal v Sanremu in je bila prvič izvedena na moskovskem konservatoriju 17. marca 1879 pod vodstvom Nikolaja Rubinstejna. V Italiji so jo prvič predvajali l. 1900 v milanskem gledališču Scala; dirigiral je Arturo Toscanini. Toda ta izvedba ni imela večjega odmeva v italijanski javnosti. Čajkovski je skušal s svojo umetnostjo oživit svet, ki ga je prikazal v svojih delih Puškin, družbo, ki je tonila v pozabo, čar Puškinovih junakov, ki je v drugi polovici stoletja že občutno bledele zaradi močno spremenjenih razmer.

Olga je zaljubljena v Lenskega in ta ji ljubezen vrača. Nekega dne pripelje Lenki na Larin dom prijatelja Onjegina. Vanj se zaljubi Tatjana, a Onegin se veliko ne zmeni zanjo. Na domači zabavi v isti hiši Onegin nekako izzivalno povabi na ples Olgo, kateri je tudi na tem, da ponagaja ljubosumnemu Lenskemu. Pride do prepričanja med prijateljema, ki se konča z dvojcem. Lenki pade; Onegin presunjen in prestrašen odpotuje. Po več letih se znajde pri knezu Greminu in opazi, da je Tatjana postala knezova žena. Zave se svoje ljubezni do Tatjane in svoje nesrečne usode. Tudi Tatjana ga še ljubi, a raje ostane zvesta možu, kakor da bi zbežala, za kar jo prosi Onegin.

To dramo ljubezni, ljubosumnosti in vdanosti, ki korenini v pesnikovem osebnem življenju, je glasbeno obdelal Čajkovski, ruski skladatelj, razpet med domovino in Zapadom, umetnik z bogato harmonijo in široko sprevnostjo melodij, ki pogosto

Zgodovina Slovencev, I. del

Lani je izšla v Celovcu knjiga pod zgorajnjim naslovom, ki nosi še pripis »od začetkov do 1918«. Knjigo je sestavil prof. dr. Valentin Inzko, nadzornik slovenske gimnazije v Celovcu in dolgoletni profesor slovenščine. Knjiga obsega 158 strani in je lepo opremljena ter je izšla kot učna knjiga za dijake Zvezne gimnazije za Slovence v Celovcu.

V predgovoru omenja avtor zgodbe, zaradi katerih je pripravil to zgodovinsko knjigo. Tako piše med drugim:

Kot vsak človek, tako ima tudi vsak narod svoj razvoj. V teku zgodovine sta se izoblikovala njegova duhovna podoba in njegov značaj.

Zgodovina vsakega naroda je povezana z razvojem drugih narodov, z usodo vsega človeštva. Zato bi bilo premalo, če bi opisali zgodovino katerega naroda zgolj po njenem časovnem poteku...

Vsak narod mora poznati svojo preteklost. Šele z razumevanjem preteklosti moremo razumeti sodobne dogodke in probleme naše družbe...

Politična, kulturna, gospodarska in socialna preteklost Slovencev je — razen zgodovinskega obdobja v pradomovini in preselitve iz Zakarpata v novo domovino — navezana predvsem na srednjeevropski prostor. Kako so se Slovenci v osrčju Evrope v tem prostoru tekom zgodovine uveljavljali, je v tej učni knjigi prikazano do leta 1918...

Pisati zgodovinski učbenik zahteva od avtorja ne le veliko poznanja zgodovine in zgodovinske bibliografije (zgodovinopisja predvsem), pač pa tudi veliko smisla za pravo in smiselno sintezo. Še posebej velja to za zgodovino, kot je zgodovina slovenskega naroda. Pri tem se mora namreč pisec soočiti (še bolj kot npr. avtorji zgodovine velikih narodov in njih držav) z nešteti problemi in pravilno uokviriti našo narodno preteklost, saj se zgodovinsko dogajanje kaže v medsebojnem prepletanju vseh velikih duhovnih silnic in univerzalnih vrednot, kot npr. lepo pravi veliki nemški zgodovinar Jakob Burckhardt, ki pripominja, da je najgloblji in najpristnejši študij domače zgodovine prav tisti, ki jo tesno povezuje z občim, kot del vesoljnega občestva, ki razsvetljuje in vodi tudi druge dobe in ljudstva.

Ce samo bežno prelistamo to zgodovinsko knjigo, lahko takoj ugotovimo, da v svoji sicer sintetični obliki (kar pač zahteva tovrsten učbenik) zajema vso dolgo stoletno obdobje naše narodne zgodovine. Od slovanske prazgodovine, bizantinskega obdobja, preseljevanja Slovanov in prihod

v alpski svet, nato Karantanija in ostale državne tvorbe (Panonija), pa spet od Frankov mimo fevdalizma do novih evropskih premikov (papeštvo, cesarstvo) do podrobnejših opisov družbenega in kulturnega ter sploh duhovnega življenja na Slovenskem. Vstop v novi vek označujejo turški vpadi, nato kmečki upori, sledi nova doba z reformacijo in protireformacijo, pa spet nove evropske vojne z natančnim pregledom socialnih reform in novosti vse tja do iluminizma. Seveda je avtor obširno zajel ves slovenski narodni prerod od romantike sem, mimo Napoleonove Ilirije tja do pomladi narodov z nastankom nove slovenske politične in kulturne zavesti. Ves zadnji del pa obsega prikaz slovenskega narodnega življenja v Avstriji oz. Avstro-Ogrski s izčrpnimi podatki o bogati politični dejavnosti na Slovenskem vse do konca dvojne monarhije. Povsod je seveda avtor slovensko zgodovino zavestno tesno povezoval z evropsko oz. kasneje zlasti z avstrijsko.

Učbenik je predvsem namenjen koroškim slovenskim dijakom, zato je tudi razumljivo, da pisec bolj poudarja delež Koroške v slovenski zgodovini. Vsekakor pa knjiga zasluži, da jo vzame v roke vsakdo, ki se za slovensko narodno preteklost zanima, še posebej profesorji in dijaki, ki lahko v njej najdejo primerne vodnike pri zgodovinskem študiju Slovencev. V knjigi morda pogrešamo ilustracije, ki bi dale pisani besedi še večjo živahnost.

Dr. Valentin Inzko je s tem delom gotovo zapolnil vrzel, ki jo kažejo vse povojne šolske izdaje na zamejskih šolah. Upamo, da bo ta knjiga tudi pri nas opravila svojo korist!

a. b.

Jonatan Peregrin:

Pesmi

Pri Mohorjevi družbi v Celovcu je z letnico 1978 izšla lična 60 strani obsegajoča knjižica z gornjim naslovom. Opremil jo je avtor sam in ji napisal tudi posvetilo in predgovor, ki zelo dobro služi za boljše razumevanje pesmi. Posvetilo pravi: Te pesmi posvečujem pokojnemu škofu dr. Ivanu Jožefu Tomažiču, novomaškemu slovenske Cerkve, ustrelenim na Stajerskem v letih 1941-1945, in vsem pobitim sojetnikom in Slovincem, ki so razkropljeni po svetu, ter domovini in vdan in prisrčen pozdrav.

Iz predgovora vzemo, da se je pesnik rodil nekje na Primorskem zadnje leto prve svetovne vojne in da so Italijani ob svojem prihodu razbili družino, ki se je šele po petih letih spet zbrala na Stajerskem, kjer je mogel avtor dokončati šole in bil na skrivnem posvečen za duhovnika, ker so se nacisti že razlili po slovenski zemlji, pregnali vse duhovnike in je ostal škof skoraj sam za vso obširno škofijo. Nadalje pove avtor, da je leto dni garal noč in dan v vseh bližnjih in daljnih župnijah, dokler ga niso zaprli. Med številnimi talci, ki so dan za dnem čakali na usmrtnice, je bil tudi on. Premnogim je v tistih zadnjih in odločilnih urah življenja bil tolažnik in spovednik, saj je z njimi delil isto usodo, ko je šestnajstkrat z drugimi stal pred puškami, dvakrat pa sam, ker je bil izdan, da je delil zakramente. Gospod je dal, pravi avtor, da se je njegov zapor skoraj čudežno spremenil v bridko pregnanstvo v Nemčijo. Ko se je vrnil v domovino z velikimi upi, je moral to domovino zopet zapustiti, potem ko je z mnogimi slovenskimi duhovniki moral prebiti še bridka leta v zaporih, kamor so ga gotovo spravili Markovi duhovni sinovi, vnuki in pravnuki, česar pa avtor ne pove. Pa bi bilo prav. Zdej živi blizu Dunaja.

Pesmi so vse doživete, niso le popisan papir; žal, da se jih je mnogo izgubilo, oziroma so bile uničene, morda prav tiste, kjer je bila še močnejše in krepkeje izražena njegova življenjska drama, če ne tragedija. Če povzamemo na kratko oceno prof. dr. Martina Jevnikarja, je ta: Pesmi so res nekaj posebnega. Pri vseh prvih latinskih naslovi, ki se ujemajo z molitveno vsebino. V ostalih je prepričljiv... Nadaljuje Gregorčiča in Medveda... Pesmi so tekoče in dobro izpovedujejo pesnikovo prehojeno življenje.

Pesniška zbirka je razdeljena na tri dele: Molitve, ki so nastale v duhovnih vajah, pesmi iz vojnega pregnanstva in Nemčiji in pesmi iz časa po drugi vojni in revoluciji. Knjiga je na prodaj v Celovcu pri Mohorjevi po 40 šilingov. - I. S.

»KATOLIŠKI GLAS« V VSAKO SLOVENSKO DRUŽINO!

Uspela prireditev za katoliški tisk

Nedelja 4. februarja je bila posvečena našemu katoliškemu tisku. Pri nedeljskih mašah so duhovniki v glavnem govorili o tem vprašanju, saj je tudi po besedah zadnjega koncila in zadnjih papežev katoliški tisk ena velikih dušnopastirskih obveznosti vseh, tako duhovnikov kot vernikov.

V Gorici smo to nedeljo imeli tudi že običajno prireditev in srečolov v Katoliškem domu. Ljudje so napolnili dvorano in kmalu pokupili vse srečke. Vendar je bila glavna pozornost obrnjena na božični koncert, ki ga je imel zbor Zveze cerkvenih pevskih zborov s Tržaškega; bila je to ponovitev nastopa, ki ga je ta zbor imel v stolnici sv. Justa v Trstu v nedeljo 4. januarja letos.

O koncertu samem in o kantati »Slovenski božič« bomo prihodnjič kaj več poročali. Za danes hvala vsem pevcem za lepi duhovni užitek in hvala vsem drugim sodelavcem in vsem udeležencem za njihovo pomoč katoliškemu tisku.

Protestno pismo staršev iz Pevme goriškemu županu

Prejeli smo s prošnjo za objavo:

Starši otrok osnovne šole s slovenskim učnim jezikom v Pevni, zbrani na skupni seji dne 26. januarja 1979, ugotavljamo, da ni občinska uprava, kateri vi načelujete, poskrbela za primerno preureditev šolskega poslopja, za katero je že pred več kot dvema letoma izdelala načrte in nakazala potrebna denarna sredstva. To je povzročilo, da so danes učilnice še neprimernejše kot pred leti za nemoten potek pouka in da so sanitarije že več kot dotrajane in sploh tudi higiensko neprimerne. V takem nezadovoljivem stanju se nahajajo otroci in učitelji že dolgo vrst let.

Z ozirom na to, da je potrebo po preureditvi in obnovitvi šolske stavbe v Pevni ugotovili kot omenjeno že občinski svet sam, podpisani starši zahtevamo takojšnjo izvedbo del, ki naj se pričnejo že v teku tega šolskega leta, za kar želimo od vas tudi pismeno zagotovilo.

V primeru odgovora, ki ne bi upošteval navedenih zahtev in nam ne bi zagotovil za prihodnje šolsko leto preurejenih šolskih prostorov, bomo starši šoloobveznih otrok iz Pevme in Oslavja primorani sprejeti druge oblike prepričevanja pristojnih občinskih in šolskih oblasti.

(Sledi 23 podpisov)

MLADINSKI KROŽEK

Krmin - Plešivo

bo priredil v februarju in marcu vrsto predavanj, ki bodo obsegala zgodovinske, kulturne in vzgojne teme. Predavanja bodo v prostorih pri ge. Gerovini.

PROGRAM

- zgodovinar prof. Maks Sah bo predaval o stari Jugoslaviji;
- kemik dr. Karel Bresciani bo govoril o vsakdanjih boleznih;
- domači župnik prof. Mirko Rijavec bo z diapozitivi prikazal svoje potovanje po Južni Ameriki;
- učiteljica ga. Zora Saksida bo spregovorila o vzgoji otrok;
- ginekolog dr. Kostadinovič bo globalno prikazal spolnost.

Prvo predavanje bo v **sredo 7. februarja ob 20.30**. Predaval bo prof. Maks Sah. Sledila bo diskusija. Toplo vabljeni!

Pok. Pavla Hvala

V goriški Marijini družbi smo v 70 letih njenega življenja poznali dve »gospodični prednici«, ena je bila pok. Pavla Makuc, druga gdč. Pavla Hvala. Obe sta sedaj v večnosti. Pavla Makuc je umrla leta 1972, Pavla Hvala pa nas je zapustila v ponedeljek 5. februarja.

Pok. Pavla Hvala je bila Goričanka po rodu, saj se je rodila v našem mestu 26. maja 1896. Njeni starši so imeli hišico v ul. Molino pod Kapelo; v tej hišici je gdč. Hvala živel tudi potem, ko se je leta 1945 vrnila v Gorico kot učiteljica. Skromna hišica, kakor je bila skromna tudi gdč. Hvala, toda domača, prijazna, kakor je bila prijazna in verna pok. gospodična.

Starši so ji pomagali, da je doštudirala slovensko učiteljsko še pod staro Avstrijo. Med prvo svetovno vojno je leta 1916 dobila prvo službo v Knežaku na Pivki, od tam je odšla v Juršiče, iz Juršičev pa na Suhorje v Brkinih. V tej skromni brkinski vasi, ki je danes skoro prazna, je ostala 13 let skupaj z mamo. Na šolo v tej oddaljeni vasi je ohranila najlepše spomine tudi v pozni starosti. Bila je to ljubezen mlade učiteljice do preprostih vaških otrok in podočeljskih ljudi. Tu jo je doletela nesrečna Gentilejeva reforma in njej sledeči ukrepi režima, ki so segli tudi v najbolj pozabljene šole. Pavla Hvala je morala v notranjost države, če ni hotela izgubiti službe. Prestavljena je bila v Umbrjo, v deželo svetnikov, toda njeno srce je ostalo v Gorici. Zaradi tega je uporabila prvo priložnost ob koncu zadnje vojne, da se je vrnila v rodno mesto in se tu zaposlila na osnovnih šolah. Spadala je med tiste naše šolnice, ki so v tistih zmedenih letih postavili temelj tedanjemu slovenskemu osnovnemu šolstvu. Pod zavezniško upravo je učila najprej v Biljah, nato je prišla v Gorico in učila na osnovni šoli v Štaničevu in v ul. Croce do upokojitve. Bila je resna in skrbna učiteljica kot številne njene kolegice iz tistih let.

Toda Pavla Hvala je pustila globoko sled v našem mestu tudi zato, ker je dolgo let bila prednica Marijine družbe. Pok. msgr. Brumat jo je na to mesto poklical leta 1949; Marijino družbo je potem vodila 15 let do 1963, ko je menila, da je prestara za tako mesto. Za nas vse je pa še naprej ostala »gospodična prednica«. V Marijini družbi je bila zelo priljubljena zavoljo svoje preprostosti, skromnosti in iskrenosti. Kar je nosila v srcu, je povedala.

Zelo zdrava v življenju je zadnje čase čutila tegobo let, zlasti jo je zapustil vid. Utrnila je kot lučka, ki dogori. Pogreb je bil v torek 6. februarja v cerkvi sv. Ivana.

Jezus in Marija naj ji bosta bogata plačnika. Sestri in sorodnikom naše sožalje.

K. H.

Ukve

Ukovška planina je lepa poleti in pozimi. Poleti Ukljani vandrojo v planino s kravami. S sabo peljejo na vlakah tudi prašiče, zajce in kure, torej vso domačo živino. Tam ostanejo vse poletje.

Ukve imajo tri planine: Spodnja in Gorenja Filca, Ravna in Na Ukvah. Skoraj vsaka ukovška hiša ima v planini svojo bajto. Pri bajti so samo mlečne krave in pa tista teleta, ki še ne znajo pasti trave. Večja teleta in junice pa se pasejo posebej; en sam pastir skrbi za vse junice in teleta iz Ukev. Njihov skupni pašnik je nad planinami pod Lepim vrhom in Kolkom (1941 m).

Na planinah delajo poleti iz mleka maslo, skuto in sir. V jeseni spet vandrojo z živino nazaj v vas. Pozimi hodijo v planino po seno, s sanmi, kadar je preveč snega. Gori je ta čas vse tiho in spokojno, le srne in gamsi zmotijo od časa do časa to tišino.

Res, lepo je na Ukovski planini! - Z. D.

OBVESTILA

Romarjem v Čestohovo. Do 28. februarja je čas za potrditev prijave za romanje na Poljsko. Uprava Katoliškega glasa sprejema prijave le v popoldanskih urah in sicer od 17. do 19. ure vsak delavnik razen četrta in sobote. Ker je v rezervi že 15 prijavljencev, prosimo, da bi prijavljeni pohiteli. S seboj naj prinesejo veljaven potni list in 6 fotografij za vizume ter 50.000 lir za vpisnino.

Shod Marijine družbe v Gorici v nedeljo 11. februarja odpade, ker je ta dan v stolnici srečanje z bolniki. G. nadškof bo ob 15. uri prišel v stolnico, kjer bo posebna pobožnost za bolnike. Prav je, če se tega srečanja udeležijo tudi slovenski verniki.

Maša za pok. prednico Pavlo Hvala bo v torek 13. februarja v stolnici ob 7. uri.

Posvet o slovenski šoli. Slovensko deželno gospodarsko združenje, Kmečka zveza Trst in Gorica, Sindikat slov. šole Trst in Gorica ter SLORI prirejajo v petek 9. februarja ob 16. uri v mali dvorani Kulturnega doma v Trstu, ul. Petronio 4 javni posvet o slovenski višji srednji šoli ter o poklicnem in strokovnem šolstvu in izobraževanju.

Veselo pustovanje v Katoliškem domu bo v nedeljo 25. februarja ob 16. uri. Nastopijo številne domače skupine.

Šport

Prvenstvo moške C lige

CUS Benetke - Olympia 3 : 0
(15 : 16, 17 : 15, 15 : 9)

Preteklo soboto je Olympia gostovala v beneški laguni. Že iz Gorice je odpotovala z malo upanja v zmago, saj je v letošnjem prvenstvu še zmeraj odšla z igrišča poražena. V opravičilo je treba pripomniti, da je prvenstvo C lige zelo zahtevno, saj je odbojka v zadnjih časih močno napredovala in če temu dodamo, da so letos zapustili ekipo nekateri standardni igralci, da je ekipa trenirala v slabih pogojih, da je pomanjkanje trenerja postala že kronična hiba, je potem na dlani, da je rezultat samo logična posledica neprimernih razmer.

Te besede naj torej veljajo kot opravičilo za dosedanje neuspehe in opomin tistim, ki bi za ekipo lahko mnogo več naredili. Zadnji nastop proti bivšemu drugoligašu pa je pokazal, da je volja prav vseh igralcev, da se tudi v takih pogojih potrvalno borijo za vsako točko. To je vidno predvsem iz izida drugega seta, ko je tekma dosegla svoj višek. Ekipa ni popustila niti v tretjem nizu, čeprav je zbrala le devet točk. Igralci so se z veliko prizadevnostjo kosali z mnogo bolj izkušenimi nasprotniki in le nekatere sodnikove odločitve so jim preprečile, da bi bil izid tekme primernejši. Čeprav si pohvalo zaslužijo prav vsi, je pa vredno omeniti veliko delo Antoniča v režiji ter Stefana Cotiča v napadu.

Prihodnjo soboto bo Olympia igrala v domači telovadnici La Valletta in sicer ob 18.30 proti videmski ekipi Statofificio.

Za Olympia so igrali: Antonič, Cernic, Cotič M. in S., Kuštrin, Malič, Soban in Bagon F. - F. B.

Širite „Katoliški glas“

• Barska nadškofija, ki obsega ozemlje SR Črne gore, ima 19 župnij s komaj 18.000 verniki. Papež Janez Pavel II. je te dni imenoval za pomožnega nadškofa s pravico nasledstva duhovnika Petra Perkaliča, župnika v Cetinju. Perkolič je bil posvečen za duhovnika v Rimu leta 1945. Poleg materinskega jezika obvlada tudi albanščino, italijanščino in francoščino.

DAROVİ

Za Katoliški glas: družina Slokar iz Bar-kovej in družina Slokar iz Rojana darujeta 20.000 lir v počastitev pok. Josipine Gerdol.

Za katoliški tisk: družina Princič, Sovodnje, 10.000; Mira Srebrnič 20.000; Vinko Tomšič 15.000; Peter Tomšič 5.000; Ivanka Sancin in sinova ob deveti obletnici smrti dragega Karleta 5.000; Venceslav Klanjšček 5.000; družina Sfiligij, Videm, 10.000 lir.

Za Alojzijevišče: namesto cvetja na grob Silvije Kogoj-Ferlat daruje Stanislav Soben, Trst, 25.000; hčerki ob sedmi obletnici smrti mame Emilije Princič za župnjo sv. Ivana v Gorici in za Alojzijevišče po 5.000 lir.

Družina Černic, Vrh, ob prvi obletnici smrti drage Bože za misijonarja Rudeža 10.000, za »Našo pot« 20.000, za Alojzijevišče 60.000, za novo telovadnico v Gorici 50.000 in za katoliški tisk 10.000 lir.

Družina Bertolini Vetrlih namesto cvetja na grob Silvije Kogoj-Ferlat za katoliški tisk 20.000 in za goriške skavte 10.000 lir.

Za posrečeno operacijo mame Ivanke darujejo Marija, Janez in Saša za cerkev sv. Ivana 10.000, za Pastirčka 5.000 in za volčiče 5.000 lir.

Za »Pastirčka«: N. N. 50.000 lir.

Za Mladinski dom v Boljuncu: Slovenski tržaški skavti v spomin Josipine Gerdol 20.000 lir.

Ob pogrebu očeta Ivana Požar darujejo Marta, Zinka in Darko za svetoivansko cerkev 50.000; za pevski zbor pri Sv. Ivanu 100.000 in za Marijin dom 50.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: v spomin pok. Ivana Požar darujejo Elvita Ločnikar 10.000, Mirjana in Nino Parovel 5.000, Ana in Anton Parovel 10.000 lir. Ob 59. obletnici poroke darujeta Ana in Anton Parovel 10.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Julija Guštin 5.000; razni 22.000 lir.

Za gobavce: družina Mantovan, Ferlugi, 5.000 lir.

Ob prvi obletnici smrti dr. Josipa Vrtovec darujeta sinova za katoliški tisk 50.000, za Zavod sv. Družine 30.000 in za Alojzijevišče 30.000 lir.

Za Mladinski dom v Boljuncu: namesto cvetja na grob Pepke Gerdol darujejo Remigij in Fani Corsi 30.000, Miro in Majda Corsi pa 20.000 lir.

Za kapelo p. Leopolda pri Domju: N. N. 7.500; Viktorija Sosič, Opčine, 10.000; Mirko Krasna, Sv. Ivan, 10.000; Zora in Albin, Barkovlje, 20.000; družina Bonazza, Domje, 20.000; družina Semec, Trst, 15.000; N. N. 10.000; N. N. 5.000; N. N. 2.000; M. Kosič, Trst, 5.000; S. K. 10.000; N. N. 40.000; N. N. za srečno zadnjo uro 100.000; N. N. 1.000; N. N. 5.000; N. N. 2.000; Olga Pertot, Trst, 20.000; N. N. 10.000; N. N. 10.000; Ana Marija Milič 10.000; šolske sestre, Trst, 10.000, N. N. 50.000; E. Z. 10.000; N. N. 10.000; N. N. 20.000; Evelina Pahor, Trst, v počastitev spomina pok. Clementine Ollipitsch 10.000; M.C.B., Sv. Ivan v spomin pok. Ivana Požar 5.000; N. N. 50.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Stoletnica smrti sv. Bernardke

Letos poteče sto let, odkar je umrla Marijina zaupnica v Lurdu sv. Bernardka. Francoska Cerkev se bo tega dogodka spominjala s posebnimi slovesnostmi. Glavne slovesnosti bodo v Lurdu in v Neversu, kjer hranijo Bernardkino truplo.

Pomočnico-vajenka išče trgovina v Gorici, Piazza Vittoria 29. Telefonirati na št. 3131404 od 13.30 do 15. ure.

ZAHVALA

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki so na kakršen koli način sočustvovali z nami ob izgubi naše predrage mame

Pepke Gerdol

Za pozorno skrb v času njene bolezni smo še na poseben način hvaležni zdravniku dr. Cvetu Ukmarju, kakor tudi vsem duhovnikom, ki so sodelovali pri žalnem obredu.

Otroci: Marija, Jožko, Jušto z družinami in Marij duhovnik

ZAHVALA

Za izraze sočutja in udeležbo pri pogrebnih svečanostih našega pokojnega

Ivana Požar

se iskreno zahvaljujemo.

Trst, 5. februarja 1979

vдова, sinovi in hčere ter ostali sorodniki

Mala Cecilijanka 1978. Poje mladinski zbor iz Sovodnje pod vodstvom Mirka Spacapana